

Bukás vagy remény?

Ebben az esszében arról fogok írni, hogy Az ember tragédiája 15. Színe miért kelti a remény érzését az emberben, miért az a bukás utáni újrakezdés és felemelkedés jelenete.

A mű folyamán a színeket végig kísérő eszmék újra és újra megbuknak, Ádám pedig a csalódottsága elől új korba menekül, mígnem reményvesztetten ébred a sivatagban és úgy érzi nem maradt más, mint a saját életének elvétele, hogy mindaz, amit látott ne következhesse be. Ez az Ádám monológ a mű mélypontja, a reményvesztettség csúcsa, amikor Lucifer terve beteljesülni látszik. Éva terhessége a visszatartó erő a cselekedett elkövetésétől, de nem ez az, ami reményt ad a folytatáshoz, erőt a küzdelemhez, hanem hogy Isten ennyi idő, korszak, és bukás után újra Ádámhoz és Évához szól. Ugyan nem ad egyértelmű válaszokat Ádám kérdéseire, de az ismeretlen tudása, Isten tervének ismerete nem az, amire Ádámnak vagy Évának szüksége van ebben a szituációban, egy szülői lökésre van szükségük, arra, hogy buzdítsák őket, és biztosítsák őket róla nem szabad feladni ilyen könnyen. Ádám és Éva is csak emberek, és arra van szükségük, mint mindnyájunknak: támogatásra. Azzal, hogy Isten megadja ezt nekik és küzdelemre buzdítja őket, Lucifer elveszti minden esélyét, hogy győzzön. Véleményem szerint Isten üzenete az embernek épp oly érvényes, mint a mű megjelenése idejében, ugyanannyira, ha nem még inkább szükséges, hogy küzdjünk a jogainkért, amik megilletnek minket, a bolygónkért, ami életet ad nekünk, és ellát minket mindennel, amire csak szükségünk lehet, annak ellenére, hogy mi milyen szörnyen bántunk vele az utóbbi időben. Sajnos a korszakban, amiben ma élünk a háborúk továbbra is gyakoriak, így szükséges küzdenünk az ellen, hogy a vezetőink parancsát gondolkodás nélkül kövessük, és csakúgy mint Madách idejében a magyarokat továbbra is számos belső konfliktus foglalja le, és küzdenünk kell azért, hogy egy összetartó ország legyünk, valamint azért, hogy önállóak legyünk más országok befolyása nélkül, és ne úgy cselekedjünk egy esetleges jövőbeli szituációban ahogyan a különböző ránk több oldalról nagy nyomást gyakoroló nagyhatalmak kívánják.

A magyarság mindig is egy egyedülálló, különleges nemzet volt, és nem szokásunk beállni a sorba és azt tenni, amit nyugat vagy kelet kíván, reméljük, hogy a jövőben még sikeresebben küzdünk majd saját magunkért. Úgy gondolom, hogy a közel múltban tapasztalt összefogásunk egy jó kezdet lehet a jövőre nézve, így egyenlőre optimisták maradhatunk.